

ДЕЈАН ЛУЧИЋ

ПРОФЕСОРИ

СМРТИ 2

РУСКИ ПРОТОКОЛИ

Copyright © 2020, Дејан Лучић
Copyright © овог издања 2020, ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

За драгоцену помоћ при писању ове књиге захваљујем Виктору Филајову, генералу ГРУ-а у пензији, свом сину Вови Лучићу, својој сугрузи Гордани Лучић, Милану Глијоријевићу, Томиславу Ташичијевићу, Дејану Преочанину, Драјану Марковићу Лејонару, Јелени Симић, Роберту Валдецу и Александру Јовановићу.

САДРЖАЈ

Покушај атентата или утеривање страха	11
Зашто је опасан генерал ГРУ-а Јуриј Иванов?	17
Олег Долгоруков извештава о „арапском пролећу“ као делу плана <i>Инона</i>	23
Мирише рат у Сирији	30
Ко се осветио убивши заменика директора ГРУ-а Јурија Иванова?	33
Олег Долгоруков оптужен да је наместио убиство Јурија Иванова	43
Ресторан <i>Риверсајд</i> на Темзи	47
Романтични дан у Брајтону	52
Лажна нада води у амбис	59
Мистерија смрти у црвеној торби	66
Београд – мирна лука за руског обавештајца	69
Са астралног нивоа се виде и прошлост и будућност	76
Како функционише српска љубавна магија	82
Активирање обавештајне мреже међу Коптима	99

Резидент Мина добија новац, али православље је мотив	103
Како се постаје „слаткиш“ МИ-5.	110
„Слатка замка“ за Бориса Березовског	113
Задатак од МИ-5 постаје безначајан.	117
Да ли је смрт Бориса Березовског лажирана?	122
Зашто је убијен Березовски?	126
Борис Березовски је ипак жив	133
Тајне Муслиманске браће	136
Пуковник Тамир из египатске тајне службе добија подршку	145
Игор Сергун, директор ГРУ-а, у потрази за <i>Зеленим љакешом</i>	152
Замка за руског обавештајца	161
Игор Сергун, директор војне тајне службе, ликвидиран је из освете	166
<i>Врајчић</i> открива „кртицу“ у Кремљу	171
Сергеј Кривов је убијен да би се сачувала „кртица“	176
Мајкл Солзбери добија посао од милион фунти	179
Сер <i>Дитинији</i> повезује ланац смрти	181
Смртоносни план.	185
Сенка Лава Троцког влада Вашингтоном	188
Виталиј Чуркин сазнаје највећу тајну Романових.	194
Како пронаћи „кртицу“ у Кремљу?	203
Највећа сексуална тајна Октобарске револуције	209
Дубока мрежа Јурија Дроздова упозорава на атентат	221
„Чистачи“ су стигли у Њујорк	226
Виталиј Чуркин сусреће судбину	230
Како убија <i>Круи</i> ?	239
Љубав из Сохоа	241

Ко стоји иза банке <i>Пилајус</i> на Малти?	248
Малта – мафијашка држава	252
Припрема државног посла	257
Дафне лети у небо	264
Нова мета је хирург који много прича	270
Убиство Деана Лорића на Менхетну	275
Зашто је убијен амерички хирург?	277
Операција <i>Лајавац</i>	286
Антисемитизам у Шведској	289
Зашто елита у Шведској убија новинаре?	292
Рабани предаје податке руској новинарки	299
Шта је открио новинар у Шведској да би био убијен?	303
Олег стиже у Дубаи и хвата контакт са пријатељском службом	306
Проналажење фирме која изнајмљује убице „дубокој држави“	314
Директор фирме за убијање има надимак Рики	325
Сусрет са Игором који ради у „Академији“	337
Игор Коробов ствара мрежу ГРУ-а у Паризу преко пуковника Олега	342
Обнова Обавештајне мреже <i>Хаусман</i>	353
Активирање мреже „спавача“ у Паризу	362
Контакт са оцем Сергејем	366
Семјуел Зеленкамен открива методологију владања у Француској	370
Упознавање Мишел Зеленкамен и Олега Долгорукова	385
Тајна одаја испод катедрале Нотр Дам	397
О аутору	401

ПОКУШАЈ АТЕНТАТА ИЛИ УТЕРИВАЊЕ СТРАХА

Лондон, Воксол бриц, 7. август 2010.

Гарет Вилијамс, мршави Велшанин у четрдесетим годинама, ручао је у бару *Злајни лав*. Недавно се вратио из Сједињених Држава, где је био на обуци у највећој тајној служби НСА. Тамо га је послала његова служба ГЦХК* која се бавила истим послом. Гарет Вилијамс је нека врста Џејмса Бонда у свету шпијунирања наших телефона и рачунара. Неки то зову хакер, а неки „њушкало“.

Велшанин је геније свог посла. Боравак у Форт Џорџ Миду, у Мериленду, шеснаест километара од Вашингтона, за њега је било као одлазак деце у Дизниленд. Имао је могућност да шпијунира не само оне које му је шеф одређивао већ и оне које је мрзео.

Велшани су слични Србима, чак имају и много истих речи. Оно што их чини специфичним јесу гордост, инат и ћеф.

* ГЦХК (GCNQ) – британски владин штаб за комуникације, заправо агенција која прати електронске комуникације широм света и размењује информације са НСА, америчком Националном сигурносном агенцијом која се бави истим послом.

Гарет Вилијамс је мрзео две иконе Вашингтона, Била Клинтона и његову супругу Хилари. Није имао дозволу, али је имао могућност, коју је искористио, па је шпијунирао њихову комуникацију са краљем проституције Џефријем Епштајном. Узгред је напицао да Епштајн има везе и са британском краљевском породицом, односно са млађим сином краљице Елизабете принцом Ендром. У неком тренутку, унутрашња контрола је то открила, позвали су га на разговор и упозорили да то не ради. Убрзо је стигло решење о његовом враћању у Лондон, са образложењем да је обука завршена.

Сада је на одмору, који се завршава 1. септембра. Мислио је да оде до Брајтона, геј престонице Британије, али је одустао пошто је пре десетак дана нашао своју љубав у кафеу *Баркод*, стецишту оних који жене сматрају вишком на планети.

Појео је у башти ресторана *Златни лав* кобасицу и завршио са пијењем велшког пива, које није било у јавној продаји, а било је врхунско. Платио је картицом и кренуо у лагану шетњу према свом стану. Полако је ишао у правцу Бакингамске палате размишљајући о томе шта је открио хакујући, а да колеге то нису „откриле“. Откривање тајни Клинтонових било је потпуно небитно у односу на велику заверу која је опасна за цело човечанство. Тајна која га је мучила била је бактерија синтија, коју су створили научници, а која је монструм. Убачена у човека заједно са неким вирусом изјела би га као термити дрво. Тајна га је изједала, сви други људи који знају за бактерију синтију о њој ћуте јер су у кругу завереника који желе да сведу број људи на планети на петсто милиона.

Гарет Вилијамс је био хомосексуалац, али и поштен човек. Није искористио своје сексуално опредељење као улазницу у свет повлашћених. Синтија је била његова мора. Једини човек на планети који је могао нешто да предузме

био је, по његовим сазнањима на основу хаковања, „откачени“ заменик шефа руске војне службе ГРУ Јуриј Иванов, који се држао Стаљинове максиме: „Имаш човека који прави проблем, убиј га, убићеш и проблем!“

Гарет Вилијамс му је послао обично писмо из Лондона, на адресу војног аташеа руске амбасаде, наравно без потписа. У том писму је био назив бактерије, њене карактеристике и постојање намере „дубоке државе“, центра у Њујорку, да се она убаци међу припаднике ракетних снага Русије, а то значи и њихових породица. За Јурија Иванова је сазнао читајући извештаје „кртице“, неког Руса из амбасаде у Вашингтону, у којима скреће пажњу на њега као најбољег и најопаснијег јер спрема серију ликвидација оних који владају светом из сенке. Такав „откачени“ тип једини је могао да спречи ширење синтије по Русији а касније и по свету.

Гарет је одсутно ишао улицом. Осећао је велику одговорност да спасе свет од „дубоке државе“ и од нациста који гаје геноцидне идеје. Изненада му приђе један дечак од петнаестак година, лупи му шамар и оте му торбицу у којој су му били документи и картице. Било је то у Улици Сент Џорџ. Потрчао је за њим са лакоћом јер је био ситан и брз човек. Стигао је дечка, ухватио га за руку и отео му своју ташну.

– Упомоћ, упомоћ, педофил ме је напао! – викао је дечак глумећи жртву.

Гарет би збуњен, био је геј, али свакако није био педофил. Афера са дечаком који глуми жртву не би му била добра због посла, могао би да добије отказ. Ставио је своју ташну на раме, пустио дечка и кренуо. Изненада га неки велики мушкарац ухвати за раме и цимну. Гарет нагло чучну и тиме збуни нападача. Крајичком ока видео је да човек држи у руци нож дужине шаке. Могао је да очекује убод. Из чучња он се откотрља на страну, па устаде и поче

да трчи. После триста метара се окренуо и није видео никога. Лудак или атентатор је одустао.

Гарет заустави такси и рече возачу дестинацију – бар *Лико*, где се окупљају момци из МИ-6, током пауза, да нешто поједу и попију. Међу колегама, где има много оперативаца, осећао се сигурно. Поручио је дупли чивас са две коцке леда, сачекао да се пиће охлади, па је попио пола.

Смирио се. Седео је за малим столом за двоје испод огледала. Погледао је око себе, већ смиреније. Знао је по гардероби и говору тела ко су момци из тајне службе а ко су пензионери, њихови некадашњи учитељи. Несвесно је потражио Џона Сојерса, свог шефа у МИ-6, који га није волео. Овај није био присутан.

Изненада у бар *Лико* је ушао стари оперативац Мајкл Солзбери, кога је Гарет Вилијамс упознао приватно пре неколико година на некој пијанки у клубу. Махнуо му је да седне. Мајкл се насмешио и сео. Знао је да је Гарет геј, али такође да је он државни хакер, од кога увек може да се чује нешто што може да донесе посао. Руковали су се и потапшали по раменима. Била је то велика срдачност код хладних Енглеза. Мајкл Солзбери махну конобару и показа шаком из даљине још два дупла вискија. Искусни оперативац одмах је видео преплашеност релативно младог хакера из Велса.

– Главу горе, младо момче, нико не убија техничка лица.

Гарет Вилијамс стисну усне и тихо рече:

– Не убијају их док не открију нешто што нису смели...

– Ех, шта си могао да откријеш, неки секс-скандал? – рече Солзбери.

Гарет се укочи.

– Знаш?

Мајкл Солзбери схвати да је његова шала заправо погодила мету.

– Сви знају.

– Шта? – упита Гарет.

– Бил Клинтон и његове сексуалне глупости – закључи стари лисац Солзбери.

– Не, не... Не могу да причам, зато су ме вероватно напали малопре.

– Испричај шта је било.

Гарет преприча напад. Стари оперативац МИ-6 Мајкл Солзбери процеди:

– По опису напада на тебе, то није рад тајне службе, већ неке приватне компаније, која је ангажовала момке из сиве зоне.

– Могуће – рече Велшанин, отпијајући први гутљај из чаше са вискијем.

Мајкл Солзбери се замисли и рече:

– Гарете, ти си био у Америци у мају и јуну ове године, када се излила нафта у Мексичком заливу.

– Да!

– За то је крив *Бриџиџи џеџролеум*, који је вршио неке експерименте дубоко испод земље, користили су неку вештачки створену бактерију.

– Да.

– Како се зове та бактерија?

– Синџија.

– Мислим да *Бриџиџи џеџролеум* жели да ти поручи нешто у вези с тим. Какав си неконтролисан хакер, сигурно си то испитивао пресећући њихову комуникаџију.

– Ма, нисам! – рече Велшанин потегавши чашу са вискијем.

Мајкл Солзбери га погледа и схвати да је Гарет Вилијамс лепа мета.

Слушао је Гаретове притужбе на МИ-6, које су се односиле на колеге које су га сумњичиле да су га Американџи врбовали.

Солзбери га је питао како комуницира са новим директором Џоном Сојерсом.

– Поштујем га, али ме не воли. Означен сам као „несташко“, а свако има неки грех – рече Велшанин.

– Који грех има Џон Сојерс?

– Подршка трговцима органима на Косову и рат против Ирака, где је убијено пола милиона деце.

– Није за то крив Џон Сојерс, већ Тони Блер, Медлин Олбрајт... – рече Солзбери.

– Крив је по командној одговорности јер је био саиграч и извршилац у стварању лажи и ратова који су из тога произишавали – рече Велшанин.

– Мој млади колега, много си моралан, требало је да постанеш свештеник – рече саркастично Солзбери, па упита:

– Да ли си хаковао руске комуникације на Блиском истоку? Према нашим информацијама, које потврђује и Мосад, имају намеру да се тамо инсталирају. После тога ће желети да освоје Босфор и Дарданеле – рече Мајкл Солзбери.

– Мудро би било да ти кажем да нисам.

– Значи – јеси – насмеја се стари оперативац МИ-6.

– Јесам, прошириће своју поморску базу у Тартусу, а онда их нико не може зауставити да не освоје цео Медитеран.

– Дечко, то су момци из ГРУ-а открили. Бојим се да ће те они убити ако те наша служба не склони на сигурно. Срећа је твоја што си ми се обратио.

Гарет Вилијамс

ЗАШТО ЈЕ ОПАСАН ГЕНЕРАЛ ГРУ-А ЈУРИЈ ИВАНОВ?

Латакија, Сирија, 8. август 2010, јутро

Јуриј Иванов, заменик директора руске војне службе ГРУ, пробудио се у вили која је гледала на Средоземно море. Вила је била у арапском стилу, бела са луковима и арабе-скама. У многим елементима била је као џамија, а оне су

Јуриј Иванов

често копирале цркву Аја Софија у Цариграду. Протегао се и погледао поред себе младу и лепу жену, Сиријку, која је још спавала. Волео је ту арапску женственост. Имала је јаке црне обрве, напућена уста и очи као жеравице. Била је висока око 165 сантиметара, малих груди и узаних кукова. Пред сваки секс правила је малу представу пуштајући оријенталну музику и играјући заводљиви плес, који га је доводио до лудила.

Устао је и истуширао се. Док се дрисао великим црвеним пешкиром са златном шаром у облику меандра, размишљао је шта треба да уради. Планирао је виђење са колегама из сиријске тајне службе који су били врло блиски Башару ел Асаду. Тема састанка била је безбедност председника, коме о глави раде, пре свега, Израелци а у позадини Британци и Американци.

Ајша се пробудила и својим умилним гласом га је позивала. Пришао јој је и пољубио је.

– Хоћеш да се видимо после подне на нашој плажи?

– Могу тек око 15 сати...

– Да ли ћеш доћи сама или да ти пошаљем обезбеђење, мила?

– Јавићу ти, Јури.

Ајша утрча у купатило а генерал-мајор Јуриј Иванов се обуче и оде до кабинета, где погледа извештаје своје обавештајне мреже који су стигли током ноћи. Отворио је коверат који му је током ноћи оставио ађутант у каси у зиду. У коверту је био извештај агента са кодним именом *Врадац 72*. Ознака *Врадац* значила је да је у питању женско а број седам да је то „кртица“ у Мосаду. Двојка је био редни број убацивања агената у ту изузетно јаку тајну службу.

База за агенте била је врло јака руско-јеврејска дијаспора. Но мудри Израелци су за своје обавештајце регрутовали само оне који су тамо рођени и из поузданих породица,

које су већ биле везане за тајну службу или војску. Израелци раде већ генерацијама са истим породицама, а руска војна служба је још за време Лава Николајевича Троцког, а касније и Лаврентија Берије, подметнула „своје“ породице Јевреја, међу којима су креатори нове државе бирали своје кадрове. Резултат је био логичан. Многи Израелци из убеђења раде за Русију, знајући да је Матушка покровитељ. Но мука заменика директора ГРУ-а била је што су Јевреји из Русије у великој мери контролисали и сам Совјетски Савез, па самим тим и тајне службе. База утицаја Јевреја био је КГБ, који је Путин због тога распустио и направио СВР – спољну обавештајну службу и ФСБ – контраобавештајну службу која ради офанзивно и у иностранству.

Ајша није могла да уђе у Јуријев кабинет јер су челична врата била затворена. Послала му је поруку: „Волим те!“ Одговорио јој је нежно, користећи арапске речи. Устао је и скувао себи кафу коју је извадио из сефа, водећи рачуна да не буде отрован. Најзад се сконцентрисао на читање шифрованих порука, које је провукао кроз руски декодер величине већег мобилног телефона. Метод је наизглед био једноставан. Снимио би извештај камером, затим би унео низ бројева и слова и на екрану би добио текст на осетинском језику, али мање познатом дијалекту – дигорону, који потиче од језика славног народа Алана, који је био подгрупа Сармата. ГРУ се определио за овај језик јер је мала вероватноћа да неко од непријатеља има апликацију за превођење овог језика, а Осетинац не би проговорио ни на највећим мукама.

Јуриј Иванов на папиру направи приделешку на основу извештаја руског агента уграђеног у Мосад.

1) Мосад је послао тројицу Сиријаца, заврбованих обећањем да ће добити амерички пасош и по милион долара, да се приближе снабдевачима храном породице Асад или транспортерима. Циљ је тровање целе породице.

2) Мосад је узнемирен јер су Руси инсталирали електронску у изнајмљеној луци Тартусу, преко које прислушкују телефонске и електронске комуникације у Израелу.

3) Сазнали су за „кртицу“ у аналитици јер је један поверљиви извештај фотографисан и послат у Москву, у седиште ГРУ-а. Тамо га је Мосадов агент „кртица“ евидентирао и алармирао централу у Тел Авиву.

4) Израелци су ставили на листу двојицу сумњивих мушкараца и једну даму, која је, можда, *Врабац*.

Испод извештаја био је коверат са марком на којој је глава британске краљице. Јуриј устаде и из ормана извади гумене рукавице, навуче их и отвори писмо. Писало је само: „Бактерија синтија, циљ ракетне јединице.“ Погледао је датум кад је писмо послато – 1. август 2010. Затим се вратио на поруку. Није било потписа. Јуриј Иванов је знао шта је бактерија синтија. Коришћена је недавно у Мексичком заливу да омекша густу нафту. Но није знао шта она ради кад уђе у људски организам. Решио је да ту информацију проследи млађима.

Вода је проврила и Јуриј устаде да закува кафу. Док је стављао три кашичице кафе и чекао да се подигне, размишљао је да ли да организује извлачење *Врајца 72* и, наравно, на који начин.

Ађутант је притиснуо звоно како је прописано и Јуриј га пусти у кабинет. Стојећи мирно, ађутант га поздравља и саопшти да пуковник сиријске службе жели да се сретну.

– Потврди састанак у 12 сати на новом месту број 11, он већ зна где је то. Зови ми Долгорукова!

– Разумем!

Ађутант оде, а генерал-мајор настави да чита извештаје. Извештај из Дубаја, који није био први, привукао му је пажњу. У њему се говорило да ћерка једног од директора

Спољне обавештајне службе Русије, чије је кодно име *Жабац*, доноси новац у банку. Уз извештај је достављен документ о предаји новца и на њему износ од 1,3 милиона долара. На факсимилу је писало да је новац уплаћен на рачун у АДИБ-у*.

Иванов је знао да је *Жабац* лопов, сумњао је и да је „кртица“ британске или америчке службе, можда и израелске. Решио је да ову информацију директно каже директору Шљахтурову. Бојао се да овакве информације не буду кобне и за њега и за директора. Сећао се увек реченице пуковника Петковича: „Иза сваког убиства стоји велики новац!“

* * *

Хајде да се упознамо са јунаком ове приче. Његово име и звање су: генерал-мајор Јуриј Иванов, заменик директора ГРУ-а. Колеге га изузетно поштују јер се у Чеченији показао врло успешним у периоду од 2000. до 2009. Тај успешан рад обележен је ликвидацијом бројних терориста. Мото му је био: „Мртав терориста је добар човек!“

Руси су га обожавали а Чечени мрзели. Нису га волели ни неки људи из ФСБ-а и СВР-а. Добро упућени су то тумачили страхом, знао је много о њима. Јури је мозак и десна рука генерал-пуковника Александра Васиљевича Шљахтурова, шефа Друге главне управе ГРУ-а.

Шљахтуров је од 2009. водио групу високих војних обавештајаца који су се борили, по њиховом мишљењу, против слабљења ГРУ-а. Реч је о сукобу ФСБ-а и ГРУ-а који траје од настанка цивилно-војне тајне службе. Иванов је подржао Шљахтурова.

Да ли је тиме ископао себи гроб?

* АДИБ (Abu Dhabi Islamic Bank) – Исламска банка Абу Дабија.

* * *

Сада да направимо малу паузу и да се упознамо са руском војнообавештајном службом, коју и даље зовемо ГРУ. Совјетска тајна војна служба настала је на кадровима и традицији руске царске војне службе.

Совјетску Службу је формирао Лав Николајевич Троцки, тада цивилни надзорник Црвене армије. Првобитно је била позната као Дирекција за регистрацију – Региструправление, или РУ. Задатак јој је био да руководи свим војнообавештајним службама и прикупља обавештајне податке од војног или политичког значаја из извора изван Совјетског Савеза.

ГРУ је био познат у совјетској влади због своје жестоке независности од ривалских „интерних обавештајних организација“, као што су биле НКВД и КГБ. У време настанка ГРУ-а, Лењин је разбеснео Чеку, претходницу КГБ-а, поручујући јој да не омета рад ГРУ-а. Без обзира на то, Чека се инфилтрирала у ГРУ 1919. године. Ово је постао основ за жестоки ривалитет између две агенције које су се бавиле шпијунажом. Ривалство је било још интензивније од оног између ФБИ-ја и ЦИА.

Овде застанимо!

НКВД и КГБ су у својим редовима увек имали „кртице“, агенте британске службе, често и на високим функцијама. Сетимо се Лаврентија Берије који је 1922. у Турској заврбован за Британце! Стаљин га је са поверењем поставио да води НКВД, претечу КГБ-а. Лаврентије Берија га је отровао по налогу Лондона!

Данас се сасвим дискретно спомиње Јуриј Андропов, директор КГБ-а, који је био „паметан“ и потопио СССР са Алексејем Косигином, председником владе!

ОЛЕГ ДОЛГОРУКОВ ИЗВЕШТАВА О „АРАПСКОМ ПРОЛЕЋУ“ КАО ДЕЛУ ПЛАНА *ИНОНА*

Латакија, Сирија, 8. август 2010. године

Олег Андрејевич Долгоруков, млади и изузетно паметни капетан, обавештајац ГРУ-а, који је већ дуго радио за генерал-мајора Јурија Иванова, анализирао је податке које је сакупио од Сиријаца, својих сарадника. Био је смештен у великој соби у приземљу виле у којој је боравио и заменик директора службе. Изненада неко закуца и после одобрења уђе. Био је то ађутант.

- Генерал је наредио да дођете до њега у кабинет!
- Хвала. Долазим! – рече Долгоруков.

Олег је претпоставио зашто га шеф зове. Понео је фациклу са подацима. Ађутант је отворио врата капетану, који је био висок око 1,8 метара, витак, кретао се као пантер и изгледало је да и не додирује тло. Ушао је опуштено, без формалности, поздрављајући пријатељски свог, врло цењеног, команданта, са којим је био у Чеченији пре него што је дошао на Блиски исток.

– Ако хоћеш кафу, сам је скувај, знаш где је шта. Док куваш кафу, причај!

– Бићу кратак јер сам спремио писмени извештај. Елем, од наших агената у Израелу имамо извештаје да после доласка на власт Барака Обама, вероватно муслимана, креће дестабилизација Северне Африке.

– Кад се то очекује?

– Рецимо, у децембру ове, 2010. године. Идејни темељ је план *Инона*, о коме сам спремио извештај, мада ви о њему знате одраније. Реализатор плана биће Хилари Клинтон, која ће, ако Обама победи, бити државни секретар.

– Урадиће оно што су урадили са Београдом 2000?

– Наравно! Прво дестабилизују Тунис, па Египат, затим је на реду Либија...

– Да ли ће напасти и дестабилизovati Мароко, који је везан за француску службу?

– Мароко, Саудијска Арабија и Кувајт ће бити само дирнути. За нас је интересантно како ће проћи Јордан.

– Да ли тамо имамо своје људе?

– Наравно, Јордан, због страха од Израела, увек држи одшкринута врата према нама, нарочито према ГРУ-у.

– А према СВР-у и ФСБ-у?

– Немају поверења у њих! Они мисле да су те службе пуне „кртица“, од врха до дна.

– Немогуће! Можда постоји неколико...

– Како ви кажете, генерале. Остављам вам информацију о плану *Инона*, то је рам за слику, односно циљ оних који владају Вашингтоном иза председника.

– Седи ту, немој да идеш. Пиј лагано кафу да могу да те приупитам понешто.

– Разумем!

Олег Долгоруков седе у фотељу држећи шољу топле кафе у руци.

– Ах, сетих се, да не заборавим да ти кажем, „кртица“ у редовима СВР-а је човек са кодним именом *Жабац*. Његово право име је Александар Шербаков. Кад се вратим у Москву, морам да га ликвидирам, можда отровом.

– Да умре због отказивања рада бубрега или због инфаркта, хе-хе.

– Он је директор одељења за агентурни рад према Северној Америци. Уз њега иде и пуковник Потајев.

– Како сте открили Александра Шербакова?

– Син му је отишао у САД а спрема се и ћерка. Јуче је уплатила преко милион долара у банку у Абу Дабију.

– Да ли ћете тражити дозволу од директора?

– Тражио сам. Само да завршим посао овде. Тартус мора да буде наша база, излаз на топло море. Хајде, држи ове папире и читај ми, немам живаца за то, скрати мало!

– Разумем, генерале!

– Ах, да. Одличан си ти. Биће од тебе велики креатор игре. Читај!

Олег се врати у фотељу и отвори фасциклу.

– Момче, ти овде водиш мрежу. Реци ми ко је наш такмац, осим Мосада, можда ЦИА?

– Наравно. Човек који спроводи припрему за операцију *Инона* је Мајкл д'Андреа, на потезу од Турске, преко Курдистана, Сирије, Либана до Јордана...

– Одакле је? Да ли је Француз?

– Није, Американац је. Одрастао је у северној Вирџинији. Породица је већ две генерације везана за ЦИА. Своју супругу, муслиманку, упознао је током једне мисије. Због ње је прихватио њену веру.

– Хе-хе, као Џон Бренан.

– Знате га?

– Наравно, био је шеф станице ЦИА у Саудијској Арабији, чини ми се 1996. године, одлично зна арапски. Колико се сећам, 1999, када је НАТО напао Србе, он је био шеф особља Џорџа Тенета, тадашњег директора ЦИА. Знам доста о Бренану, опасан и крволочан противник.

– Да се вратимо на Мајкла д'Андреу, кога зову Ајатолах Мајкл. Мислим да ће он овде жарити и палити. Сада је у

Мајкл д' Андреа звани Ајатолах Мајк

Пакистану, али повремено долази и контролише мреже наслеђене од пуковника.

– Олег, врати се на план *Инона*. Ко га је смислио и представио?

– Званично га је смислио новинар Одед Инон и објавио у фебруару 1982. године, у хебрејском часопису *Кивуним*, што у преводу значи „упутства“. Наслов је био: *Страјшеија за Израел 1980. године*.

– Ко стоји иза тог часописа?

– Одсек за информације Светске ционистичке организације у Јерусалиму.

– Шта је тај новинар?

– Био је саветник Аријелу Шарону, новинар *Церусалем њосџа* и високорангирани службеник израелског министарства спољних послова.

– Хоћеш да кажеш да тај Одед Инон заправо артикулише планове Санхедрина, савета рабина, шта треба да се ради како би се ствари усмериле ка бољитку за Израел.

– Да, Инон закључује да би Израел требало да има за циљ да фрагментира арапски свет и учини га мозаиком етничких и конфесионалних групација. „Свака врста сукоба између Арапа“, тврдио је, „показало се, у кратком року биће корисна Израелу.“

– Застани, он сугерише да Мосад ради на комадању околних арапских држава, као што је учињено са Југославијом?

– Да, генерале! Сукоби у Либану између сунита, шиита, алавита и хришћана су одлична база и најбољи модел за постизање циља. Свуда треба да се изврше преврати и у те државе треба довести слабе личности као лидере, кажу да су најбољи они са дијагнозом, психопате!

– Хм, такви су свуда!

– Други циљ, после грађанског рата, јесте разоружавање, односно уништавање војски свих арапских земаља око Израела.

– Занимљиво, у таквој ситуацији Израел би био једина војна сила у региону.

– Мир око Израела би се створио формирањем регија, а не држава које би биле компактне по верској основи. Значи, у тим регијама би заједно живели сунити, шиити, хришћани...

– Како мисле да то ураде са Египтом?

– Преко терористичке организације Муслиманска браћа, коју су створили Британци а сада је контролишу Американци. *Инона* погрдно назива Египат „леш“. Циљ је ампутација Синајског полуострва, а затим, као последица терора муслимана над Коптима, хришћанима, треба да се формира хришћанска коптска држава на северним границама Египта.

– Шта знаш о Коптима, мој Долгорукове?

– Знам да их има десет, можда и двадесет милиона и да своје православље чувају још од првог века.

– Знаш ли, Олег, ко је амерички кандидат који треба да сруши америчког пиона Хоснија Мубарака?

– Вероватно вођа Муслиманске браће Мухамед Мурси. Од њега се очекује да буде муслимански екстремиста, иако је школован у Америци.

– Да, и да изазове рат против Израела, који ће изгубити.

– Шта каже твоја документација око Иноновог плана за Јордан?

– Уништавање државе и протеривање Палестинаца тамо, као у резерват.

– Либан? – упита генерал.

– Подела на две државе, шиитску, у којој ће бити муслимани алавити и хришћани, и засебну, сунитску – рече Олег.

– Шиити мрзе хришћане. Ирак је највећа претња Израелу, зато су га америчким рукама раздробили – рече генерал.

– Да, да, генерале, од њега треба да настану три државе. Шиити би владали из Басре, сунити из Багдада, а Курди из Мосула. Све то иде по административним поделама Османског царства – констатовао је Олег Долгоруков.

– Момче, добро си спремио овај извештај. Знаш ја за њега одавно. Оно што очекујем од тебе јесте да заврбујеш у Сирији све лидере супротстављених страна. Сви они морају да буду на линку ГРУ-а и послушни. Ми овде долазимо да бисмо остали! То значи да треба да спречимо поделу Сирије и заштитимо Асада. Успут, Сиријом заустављамо Израелце да се не размахну према Криму и Украјини. Циљ плана *Инона* је стварање краљевства Хазара од Нила до Кијева. Имам информацију да треба да приме у јеврејску нацију двеста милиона људи. Делује сулудо. Међутим, изазивањем грађанског рата у Европи и САД добиће све њихове Јевреје као становнике Хазарстана!

– Генерале, мислим да их толико има, само се то крије. Као што Русија нема сто педесет, већ триста милиона становника.

– Хеј, откуда ти то?

– Тајни елаборат, мој агент ми дао на увид!

* * *

Јуриј Иванов је знао за метод ЦИА: у обавештајне службе страних држава треба продрети а њихове официре-обавештајце преобратити да раде за САД, а против своје државе! Знајући тај метод стално је гледао ко се са ким дружи, покушавајући да открије ко су „кртице“. Овде, у Сирији, знао је, постоји само једно правило: савезници не постоје, пријатељства се купују. Ширећи руску војну луку и лагано је претварајући у базу, правио је себи много непријатеља.

Први непријатељ био му је Израел, и читав низ њихових служби. Зашто? Зато што руско присуство слаби утицај Јевреја.

Иран није знао да ли ће Руси бити уз њих или ће направити пакт са САД, који не мора бити јаван, јер је Иран био савезник САД против Срба у Босни. У страху од Израела и читав Јордан је постао „амерички агент“ јер је по плану *Инона* требало да буде распарчан.

У Сирији, у Тартусу, Јуриј Иванов био је под лажним именом са оригиналним руским документима. Разлог за боравак био је „туристички“, а осим у Сирији, био је у Либану и Јордану. Путовао је са двојицом телохранитеља који су били његових година и мајстори системе*.

* Система – руска борилачка вештина.

МИРИШЕ РАТ У СИРИЈИ

Латакија, Сирија, 8. август 2010. после подне

Џемал Хасан, врсни обавештајац, замолио је да се сусретне са колегом Ивановом из руске тајне војне службе. Мотив за то није био посебан, виђали су се често, али то није било у правилним ритмовима. Курир му је донео запечаћен коверат са бројем 11. Знао је да је то мали рибљи ресторан, на обали мора у Латакији, који је држао пензионисани контра-обавештајац Сулејман. Обукао се у цивилно одело и отишао са још двојицом колега старим *Тојојиним* теренцем који је био регистрован на једног мртвог сарадника из Дамаска.

Стигли су мало раније и осмотрили ресторан са свих страна. Један од пратилаца остао је напољу како би осматрао да се неко не пришуња. Џемал поручи кока-колу у лименци и чашу са много леда, а то уради и његов млађи колега.

Ускоро се чуо мотор, стигао је Рус Иванов са двојицом колега, од којих је један, такође, остао напољу да осматра. Разговор се водио на енглеском. Иванов није ништа поручио, извадио је из широког џепа малу флашу са леденом водом и ставио је на сто. Његов помоћник поручио је пиво на точење, али је устао да изабере криглу и надзире њено пуњење.

Сиријац, искусни обавештајац, поздрави колегу Руса и одмах пређе на ствар:

– Имамо информацију да се спрема реприза убиства Мухамеда Сулејмана.

– Подсетите ме, колега, молим вас, како неко може да се убије два пута?

– Говоримо о моделу убиства. Мухамед Сулејман је био кључни човек Сирије и нашег председника Асада, убијен је августа 2008. у својој кући поред базена, близу мора.

– Како је убијен?

– Два снајперска хица из правца мора. Обезбеђење је штитило правац са копна.

– Претпостављате ко је то урадио?

– Наравно, Мосад!

– Погледаћу у документацији. Но, шта је разлог састанка?

– Наш извор у Вашингтону, близак Хума Абедин, која је пак блиска са брачним паром Клинтон... Објасни господину Иванову ко је Хума Абедин – обрати се Џемал свом сараднику.

– Да, да... Хума Абедин је из породице која је политички повезана са Муслиманском браћом, организацијом коју су створили Британци...

Хума Абедин

– Да, знам, они су терористи провокатори.

– Да, место МИ-6 заузела је тајна служба Стејт департамента. Наш извор нам је саопштио да се приступа реализацији плана *Инона*, уништавању држава на северу Африке и на Блиском истоку. Метод је изазивање немира преко друштвених мрежа, а онда изазивање низа грађанских ратова. Постоји план да се створи и такозвана исламска армија, која треба да делује у Ираку и одатле напада Сирију.

– Добро! Шта ја могу да помогнем, односно моја земља?

– Потребан нам је савезник на кога можемо трајно да се ослонимо. Заузврат, ми Сиријци бићемо ваша експозитура на топлом мору. У Тартусу можете направити не само луку већ и војну базу. Нудимо вам и аеродром Хмејмим, који је неопходан за заштиту луке, али и целе Сирије.

Јуриј Иванов, заменик директора ГРУ-а, што сиријски официри нису знали, није показао радост на лицу, мада је за своју државу добио понуду која се не одбија. Само је рекао:

– Пренећу вашу информацију вишој инстанци!

– Но постоји нешто хитније! Имамо информацију да су момци из Мосада ангажовали тројицу Сиријаца, који се међусобно не познају, да отрују храном породицу Асад!

– Како то мисле да изведу?

– То ви можете много боље да анализирате. Знам из искуства да се обично користе синтетизовани отрови из две до три врсте печурки. У зависности од килаже, жртва се разболева или умире. Рецимо, могу да откажу бубрези или јетра у року од две недеље.

– Хвала! Покушајте да сазнате коју врсту користе ваши, можда њих користе и Израелци.

– Учинићу шта могу. У сваком случају, повећајте опрезност. Ђаво или Шејтан никада не спава!

КО СЕ ОСВЕТИО УБИВШИ ЗАМЕНИКА ДИРЕКТОРА ГРУ-А ЈУРИЈА ИВАНОВА?

Латакија, 8. август 2010. после подне

Јуриј Иванов лежао је на плажи прекрасне увале северно од Латакије. Погледао је на свој сат. Ајша је требало да стигне са посла у апотеци. Јуриј размисли како да се ослободи телохранитеља. Четрдесетогодишњег Алексеја, који је служио у специјалној јединици, послаће да чува возило како

неко не би подметнуо бомбу.

Старог Владимира, свог вршњака, морао је запослити нечим озбиљнијим јер га другачије неће одвојити од себе.

– Дођи, Владимире!

Телохранитељ, мајстор системе, контраобавештајац са којим је био у Чеченији, приђе:

– Изволите, генерале!

– Седи да попричамо.

– Разумем!

– Слушај, пре две недеље пребегао је у Вашингтон наш колега пуковник Шербаков,

Латакија